

інші нормативно-правові акти, що регулюють діяльність жінок в різних сферах суспільного життя, а також в правоохоронній структурі.

Отже, проаналізувавши деякі наукові роботи різних вчених та українське законодавство можна зробити висновок, що з кожним роком рівень жінок-поліцейських, як в Україні, так і в інших країнах зростає. В деяких аспектах це досить позитивно впливає на розвиток правоохоронної структури, а тому держава по-різному сприяє усуненню дискримінації жінок та удосконаленню гендерної рівності. Все це свідчить про актуальність даної теми. Але все ж таки проблема гендерної рівності потребує подальшого дослідження та удосконалення.

1. В Нацполіції на сьогодні працюють майже 22% жінок – МВС. Електронний ресурс. – Режим доступу: <https://www.unian.ua/society/2240561-v-natspolitsiji-na-sogodni-pratsyuyut-mayje-22-jinok-mvs.html>

2. Добровольский В. Обгрунтування структури та змісту моделі фізичної підготовки курсантів-жінок / Віктор Добровольский // Фізична підготовка військовослужбовців : матеріали відкритої наук.-метод. конф. – Київ : [б.в.], 2015. – с. 12-14.

3. «Права жінок-правоохоронців та політика гендерної рівності: досвід інших країн у вітчизняному контексті». – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://khp.org/index.php?id=1241689788>

4. Конституція України від 28 червня 1996 року: станом на 30 вересня 2016 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. - №1-рп/2016.

5. Про Національну поліцію України: Закон України від 02 липня 2015 року №580-VIII // Відомості Верховної Ради України. – 2015. - № 40-41. – ст. 379.

Перепьолкіна Юлія Андріївна,
курсант 3-го курсу ФПФПКП

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності

Кононець Віта Петрівна

**ОПЕРАТИВНЕ РЕАГУВАННЯ ПОЛІЦІЇ ПО ФАКТУ
СПРАЦЮВАННЯ ЕЛЕКТРОННИХ БРАСЛЕТІВ, ДЛЯ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ В ЧАСТИНІ
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КОНТРОЛЮ ЗА МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯМ ОСІБ ЗА
УХВАЛОЮ СЛІДЧОГО СУДДІ**

Правоохоронна функція є однією з основних функцій держави, реалізація якої здійснюється завдяки визначеним законом суб'єктами, що здійснюють правоохоронну діяльність на основі певних принципів та чітко визначеними методами та засобами, тобто законодавець чітко визначив, що

центральним елементом в механізмі реалізації правоохоронної функції держави виступає правоохоронна система [1].

Саме задля виконання державою своїх основних функцій різними органами та підрозділами існують певні засоби, які полегшують та сприяють зазначеному процесу. Для прикладу можна взяти електронні засоби контролю.

Застосування електронних засобів контролю (далі - ЕЗК) полягає в закріпленні на тілі підозрюваного, обвинуваченого електронного пристрою, який дає змогу відслідковувати та фіксувати його місцезнаходження. Згідно з Порядком застосування електронних засобів контролю, затвердженого Наказом МВС України від 08.06.2017 №480 метою застосування ЕЗК є забезпечення виконання обов'язків, що покладаються на підозрюваного, обвинуваченого ухвалою слідчого судді, суду про застосування запобіжного заходу, не пов'язаного з позбавленням волі або у вигляді домашнього арешту [2]. Досліджуючи теорію та практику кримінальної процесуальної діяльності органів досудового розслідування, можна помітити, що існує багато проблемних питань, пов'язаних із застосуванням ЕЗК, таких як нормативно-правові, організаційні, фінансового та матеріально-технічного забезпечення. Проблеми нормативно-правового забезпечення. Вони полягають в тому, що загалом кримінально-процесуальне законодавство України не завжди відповідає стандартам і вимогам де досить чітко встановлюються критерії застосовування засобів електронного контролю в конкретних ситуаціях розслідування. Так, у США електронні браслети носять особи, підозрювані чи вже засуджені за викрадення автомобілів, за злочини, пов'язані з наркотиками, а також особи, що порушують правила дорожнього руху чи зловживають алкогольними напоями. Тобто основним критерієм застосування ЕЗК в США є тяжкість вчинення кримінального правопорушення. На відміну від цього, в Україні ЕЗК застосовуються лише з урахуванням виду запобіжного заходу, не враховуючи ступеня тяжкості кримінальних правопорушень. У випадку їх застосування разом із запобіжним заходом у вигляді домашнього арешту зрозуміло, що ЕЗК будуть відповідно носити підозрювані, обвинувачені у вчиненні злочину, за вчинення якого законом передбачено покарання у виді позбавлення волі, як це визначено КПК України. А у випадках застосування ЕЗК для забезпечення виконання обов'язків, що покладаються на підозрюваного, обвинуваченого ухвалою слідчого судді, суду про застосування запобіжного заходу, не пов'язаного з позбавленням волі, не визначено ступеня тяжкості злочину, за підозрою або обвинуваченням в якому особу можуть зобов'язати носити ЕЗК. На мій погляд, необхідно було б конкретно визначити в КПК України, що ЕЗК можуть застосовуватися лише у кримінальних провадженнях щодо злочинів, за які передбачено покарання у виді позбавлення волі. Проблеми організаційного забезпечення полягають у невизначеності суб'єктів контролю за дотриманням підозрюваними, обвинуваченими обов'язків щодо носіння

ЕЗК. Ані в КПК України, ані в Порядку застосування електронних засобів контролю не встановлено конкретний підрозділ Національної поліції, що має здійснювати контроль за виконанням підозрюваними, обвинуваченими обов'язку носити ЕЗК, адже вказано, що такі функції покладаються на "поліцейського, який виконує ухвалу". Доцільно було б таку контролюючу функцію покласти на працівників оперативних підрозділів або дільничних офіцерів поліції, які б уже безпосередньо на місцях перевіряли дотримання підозрюваними, обвинуваченими правил користування ЕЗК.

Проблемним питанням при застосуванні ЕЗК на території України є значна вартість ЕЗК [3]. На мою думку, альтернативним варіантом могло б стати налагодження власного виробництва ЕЗК, внаслідок чого б їх вартість набагато знизилась, що дозволило б економити кошти Держбюджету та водночас збільшити кількість та покращити якість ЕЗК. Недоліки матеріально-технічного забезпечення полягають у неналежній якості електронних браслетів, що проявляється в тому, що більшість з них є ненадійними і швидко виходять з ладу.

Підсумовуючи вищевикладене, можна зробити висновки, що застосування електронних засобів контролю за особою в кримінальному процесі України є певним нововведенням, тому широкого поширення і великої частоти застосування вони не набули, зокрема через наявність багатьох невирішених питань у нормативно-правовому, організаційному, фінансовому та матеріально-технічному забезпеченні. Такі нововведення потребують певного коригування на законодавчому рівні, а також створення сприятливих умов, для ефективного застосування ЕЗК, тобто, щоб воно виконувало на належному рівні функцію технічного засобу забезпечення реалізації запобіжних заходів. Україна має спрямовувати зусилля для вирішення цих питань, щоб покращити якість ЕЗК, можливо і налагодити їх власне виробництво, збільшити варіанти застосування таких засобів, у тому числі й при відбуванні покарання у вигляді обмеження волі. «Електронні браслети» є ефективним засобом лише в тому випадку, коли вони є якісними та сертифікованими та контролюючі органи вміють користуватися ними належним чином. Зачасту не всі співробітники поліції мають навички користування такими приладами, що призводить до того, що підозрюваний може самостійно зняти браслет та покинути приміщення в якому повинен перебувати. Також можна зазначити про проблему якості засобів, які надаються для виконання завдань поліцією – не всі електронні засоби є якісними. Це пояснюється тим, що можливо, через недобросовісність, було закуплено більш дешеві та неякісні браслети, що не є ефективними. Неefективність «електронних браслетів» пояснюється ще й їхньою недостатністю. Адже на їх закупівлю потрібні значні кошти, які не завжди виділяються. Щоб хоч якось подолати цю проблему, пропонуємо не обмежуватися лише цих засобом контролю. Можливі та навіть більш

ефективніші раптові відвідування підозрюваного або дзвінки чи опитування сусідів.

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 — 1996 р., № 30. – Ст. 141.

2. Наказ Міністерства внутрішніх справ України від 08.06.2017 №480 «Про затвердження Порядку застосування електронних засобів контролю», зареєстрований у Міністерстві юстиції України 14.07.2017 за № 860/30728

3. Україна зіткнулася з гострим дефіцитом електронних браслетів для стеження за підсудними [Електронний ресурс] // DT.UA. – 2017. – Режим доступу до ресурсу: https://dt.ua/UKRAINE/ukrayina-zitknulasya-z-gostrim-deficitom-elektronnih-brasletiv-dlyastezhennya-za-pidsudnimi-238379_.html

Плескачова Владислава Сергіївна,
курсант 3 курсу факультету
підготовки фахівців для органів
досудового розслідування,
Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИМИ ЗАСОБАМИ

Актуальність даної теми зумовлюється тим, що наразі транспортний засіб є джерелом небезпеки, а тому водій має велику відповідальність збереження не тільки свого життя, а й життя інших учасників дорожнього руху. Зараз існує велика проблема в тому, що водії нехтують правилами дорожнього руху та нормами чинного законодавства і часто сідають за кермо у стані алкогольного та наркотичного сп'яніння, яке спричиняє особливо тяжкі наслідки, внаслідок вчинення дорожньо – транспортних пригод (далі – ДТП).

З огляду на статистику, за першу половину 2018 року в ДТП в Україні загинуло 1237 осіб, а за 2017 рік – 3432 особи[1].

На превеликий жаль, Україна посідає одне із найперших місць в Європі, а саме – 6 місце. Найбільший рівень смертності на дорогах – в Росії – 15,85% на 100 тисяч осіб. Потім за нею крокує Албанія (12,32%), Білорусь (11,16%), Молдова (9,9%).

Незважаючи на всі тяжкі наслідки, які отримуються в результаті ДТП, водії не завжди отримують належне адміністративне покарання, що сприяє розповсюдженню серед суспільства небезпечного уявлення про те, що керування у нетверезому стані не є чимось небезпечним та аморальним, а